

[Gert Petersen.]

trinen åbenbart ikke. Den er ikke udtryk for en ændring af USA's politik, den er en camouflaageaktion.

Efter en lang serie amerikanske nederlag valgte den amerikanske præsident, Nixon, sin nye taktik, som han altså officielt kaldte nedtrapping, men som havde det samme formål, som man hele tiden havde haft. Og her vil jeg sige til hr. Stinus, som var meget glad for at citere Nixon og gjorde det flere gange, at jeg kan da også citere Nixon, nemlig for en udtalelse om, at han ikke vil være den første amerikanske præsident, der taber en krig. Det synes jeg var en meget, meget afslørende udtalelse, som det nok er værd at have i mindet. Men denne nedtrapping, som han iværksatte, har nu i løbet af et års tid ført til en vældig udvidelse af krigsskuepladsen, sådan at det, der ved begyndelsen af 1970 var en Vietnamkrig, nu er blevet til en Indokinakrig. Trods alle dementier indløber der stadig væk meddelelser om troppebevægelser, der tyder på, at også Nordvietnam hurtigt kan blive forvandlet til krigsskueplads igen. Vi kan ikke vide noget om det, men vi kan heller ikke vide os sikre, for jeg synes, man sidder med en meget stærk fornemmelse af, at De Forenede Stater er villige til at forvandle hele Indokina til krigsskueplads og til flammehav for at sikre sine egne og sine klienters positioner.

Senator Kennedy anslog forleden, at krigen i Sydvietnam havde kostet 75.000 døde og 300.000 sårede alene i årene 1969-70. Men denne krig har stået på siden begyndelsen af 1960'erne. Hvor mange hundrede tusinde dræbte og millioner sårede vietnamesere har den ikke kostet? Og nu er det altså også blevet folkene i Cambodia og det sydlige Laos' tur til at betale deres del af regningen.

Hvor står så Danmark i forhold til denne konflikt? Det officielle Danmark er, som hr. Frode Jakobsen har skrevet det i en kronik, der er aftrykt i Politiken i dag, bekymret. Sagen er kompliceret, siger man, for USA er jo ikke eneansvarlig. Det udtalte statsministeren efter et avisreferat forleden, og vi har

hørt hans partifælle hr. Stinus gentage det her. Men så må man da spørge: hvem har haft bud efter amerikanerne? Det har en serie regeringer tilbage fra 1954 med Ngo Dinh Diem-regeringen som den første, og den var indsat af amerikanerne selv. Hvem nægtede at tilslutte sig Genèveaftalerne, som kunne have skabt varig fred i Vietnam? Det gjorde USA. Hvem opfordrede tværtimod den daværende Saigonregering til at krænke disse Genèveaftaler? Det gjorde USA. Jeg mener, at USA bærer hovedansvaret for denne krig. Hvis ikke USA havde intervereret, kunne Vietnamspørgsmålet være blevet løst i 1954-56, og det ville ikke være kommet til nogen krig. Jeg henviser i øvrigt til udenrigsministeriets fortrinlige sikkerhedspolitiske gennemgang, afsnittet om Sydøstasien, der efter min opfattelse ganske bekræfter det, jeg her har sagt om baggrunden for den situation, der udviklede sig efter Genèveaftalerne i 1954.

Så kan man henvise til Nordvietnams indblanding, men Nordvietnam har ikke gjort andet end at hjælpe sin nation i en befrielseskrig. Det er ikke i Nordvietnam, der står hundredtusinder af fremmede tropper. Hvis Nordvietnam skal have ansvaret for Vietnamkrigen, så kan man lige så godt sige, at det var Sverige, der som Danmarks naboland havde skylden for den danske modstandsbevægelse i 1943-45, fordi modstandsbevægelsen dér kunne opholde sig nogenlunde frit og have baser osv. Det påstod tyskerne da i øvrigt også og omgikkes på et vist tidspunkt med tanker om at besætte Sverige, men da var man kommet så langt hen i krigen, at de ikke turde indlade sig på eventyret. Men vi ved jo, at det hverken var Sverige eller England, der havde ansvaret eller skylden eller æren, hvad man nu vil kalde det, for den danske modstandskamp. Ansvar for modstandskampen i Danmark havde de fremmede, som marcherede ind i landet og udøvede terror. Og på samme måde i Vietnam. Ansvar for dér har USA, som er en besættelsesmagt og en invasionsmagt. Det har ingen